

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΑΚΥΛΙΝΑΣ ΒΟΥΡΝΙΤΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 28^{ΗΣ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017

Σεβασμιώτατε,
Κύριοι εκπρόσωποι των πολιτικών και στρατιωτικών αρχών,
Κυρίες και κύριοι,
Αγαπητά μας παιδιά.

Ήταν 15 Αυγούστου του 1940.

Ο λαός της Ελλάδας προσκυνούσε ταπεινά την Δέσποινα του Αρχιπελάγους στην Τήνο, όταν το Ιταλικό υποβρύχιο χτύπησε ύπουλα και βύθισε το αντιτορπιλικό "Έλλη" με τους φτωχούς προσκυνητές, τις γυναίκες, τους γερόντους και τα άρρωστα παιδιά.

Κι ήταν πικρό χάραμα της 28^{ης} Οκτωβρίου του 1940, όταν οι σειρήνες με το τρομακτικό ουρλιαχτό τους ανακοίνωναν στο Πανελλήνιο ότι η φασιστική Ιταλία με έγγραφο τελεσιγραφικό ζητούσε από τον πρωθυπουργό της Ελλάδας να της παραχωρήσει τμήματα του εδάφους της.

Και η απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης ήταν το λακωνικό μα περίτρανο ΟΧΙ. Ένα ΟΧΙ που το στήριξε ο ελληνικός λαός με πρωτοφανή προθυμία και αυταπάρνηση.

Όταν ηγήσαν οι σειρήνες
ήξεραν πως ηγήσανε γιατί εκείνοι είπαν ΟΧΙ.

Ντύθηκαν αμέσως στο χακί
και σκαρφαλώσανε στο τραμ, στα τρένα
και επιταγμένα φορτηγά
και τραγουδούσαν ΟΧΙ.

Και οι manάδες τους φιλήσανε στο μέτωπο.

Κι αυτοί φιλήσανε με τη σειρά τους τις κοπέλες τους
και φύγαν για το μέτωπο
με το δικό τους μέτωπο ψηλά.

Γιατί είπαν ΟΧΙ.

77 χρόνια μετά βρίσκομαι εδώ για να εκφωνήσω τον πανηγυρικό λόγο της ημέρας.

Το πρόβλημα είναι ότι δεν έχω καθόλου αυτό που θα λέγαμε πανηγυρική διάθεση. Δεν μου το επιτρέπουν άλλωστε οι περιστάσεις. Θέλω να πω μου είναι αδύνατο να πανηγυρίσω και να γιορτάσω το ΟΧΙ στη σημερινή Ελλάδα των κατ' εξακολούθηση "ΝΑΙ" σε όλα, σε μια χώρα κατεχόμενη, ανελεύθερη, υποθηκευμένη, εξευτελισμένη.

Το πιο σωστό λοιπόν είναι να σας πω ότι βρίσκομαι εδώ για να σας μιλήσω μέσα από την καρδιά μου. Θα σας εξομολογηθώ ότι στέκομαι απέναντι στη σημερινή ημέρα και σε ό,τι αυτή σηματοδοτεί, με μεγάλη αμηχανία, με θλίψη, με ενοχές και με ντροπή.

Κι αυτό γιατί με στοιχειώνουν οι μορφές των αδικοσκοτωμένων και των αγωνιστών στους οποίους σήμερα υποτίθεται ότι ήρθαμε να αποτίσουμε φόρο τιμής.

«Γιατί να σκοτωθώ» με ρωτάει βουβά, ο μαχητής του Αλβανικού μετώπου και εγώ δεν έχω τι να του απαντήσω, σε μια χώρα παραδομένης άνευ όρων στην ντροπή των μνημονίων.

«Γιατί να υποφέρω» με ρωτά βουβά η γυναίκα της Πίνδου βουτηγμένη στο χιόνι μέχρι το στήθος στο μαρτυρικό της ανήφορο κι εγώ δεν έχω τι να της απαντήσω σε μια χώρα που τα πάντα διαλύονται κι εμείς τα παρακολουθούμε αποχαυνωμένοι στον καναπέ μας, παραδομένοι στα σκληρά ναρκωτικά του κουτσομπολιού του life style, των εκπομπών μαγειρικής και των ποδοσφαιρικών αναμετρήσεων.

«Γιατί να πεθάνω έτσι» με ρωτούν βουβά ζωντανοί σκελετοί παιδιών πεινασμένων και δηλητηριασμένων μέσα απ' τους ομαδικούς τάφους. Κι εγώ δεν έχω τι να απαντήσω σε μια χώρα που τα σχολειά της διαλύονται αδίστακτα, το μέλλον γενεών και γενεών είναι υποθηκευμένο και οδηγεί τα παιδιά μας στην μετανάστευση.

«Γιατί να πάω σαν το σκυλί στ' αμπέλι» με ρωτούν αιμόφυρτοι αγωνιστές μέσα απ' τα κρατητήρια και μπροστά από τα εκτελεστικά αποσπάσματα κι εγώ δεν έχω τι να απαντήσω σε μια χώρα που πανηγυρίζει ψηφίζοντας νόμους για την αλλαγή φύλου, που θεωρεί τις παρελάσεις των μαθητών με επικεφαλής της σημαία φασιστικό κατάλοιπο του παρελθόντος και εκσυγχρονίζεται με πορείες για την διαφορετικότητα.

Τελευταία απ' όλες έρχεται του παππού μου η μορφή, όπως την θυμάμαι από παλιά, ψηλή, λεβέντικη και οστεώδης.

Του παππού του πρόσφυγα, του αγρότη, του δουλευτή, του στρατιώτη του Μετώπου, του αιώνιου αγωνιστή. Σε αυτόν τον παππού νιώθω τελείως

ανήμπορη να του εξηγήσω γιατί υπάρχουν σε αυτή την χώρα παππούδες που πεθαίνουν χωρίς γιατρούς και φάρμακα, που ζουν με τον φόβο του ξεσπιτώματος γιατί αδυνατούν να πληρώσουν την εφορία που βλέπουν τους κόπους και τα όνειρα μιας ζωής να εξοντώνονται για να επιβιώσουν οι τράπεζες.

Φεύγει σιωπηλή η μορφή του γέροντα, όπως θα φύγω κι εγώ τώρα ελπίζοντας να μην σας κούρασα. Εύχομαι, ωστόσο, μέρα που 'ναι να σας στεναχώρησα λιγάκι. Γιατί το στενάχωρο και το δύσκολο δίνουν τροφή στη σκέψη.

Οκτώβρης ήταν και τότε του 1838 στην Πνύκα. Ο Μεγάλος αγωνιστής του '21, ο γέρος του Μοριά στάθηκε απέναντι στους νέους της εποχής και τους παρέδωσε τη σκυτάλη του δικού του μεγαλείου.

«Παιδιά μου, τους είπε, πρέπει να φυλάξετε την πίστη σας και να τη στερεώσετε. Η προκοπή σας και η μάθησή σας να μην γίνει σκεπάρνι μόνο διά το άτομό σας αλλά να κοιτάζει το καλό της κοινότητας. Εις εσάς μένει να ισιάσετε και να στολίσετε τον τόπο, που ημείς ελευθερώσαμε. Και διά να γίνει τούτο πρέπει να έχετε ως θεμέλια της πολιτείας την ομόνοια, την θρησκεία και την φρόνιμον ελευθερία».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ